

[Ole Bjørn Kraft.]

og forholdet faktisk er det, at medlemmerne samles ind i organisationerne på mangfoldige måder, og blot ved at melde sig ind deltager de faktisk i valg af nogle repræsentanter, som de ikke kender noget som helst til. Det er det, der er i vejen, og det er derfor, vi mener — og jeg synes, det har fået tilslutning fra flere sider her i tinget — at den nuværende ordning ikke kan fortsætte, vi må finde frem til en bedre. Det kan ikke nytte, at den højtærede undervisningsminister taler om, at jeg havde sagt, at kun en fjerdedel af lytterne var samlet i organisationerne, og så spørger, hvor mange medlemmer der er i det konservative folkepartis organisation. Der er da rigtignok den forskel, at det er ingen betingelse for at stemme at være medlem af det konservative folkepartis organisation, men det er en betingelse for at kunne stemme ved lyttervalget at være medlem af en lytterorganisation, så den sammenligning forstår jeg aldeles ikke.

Jeg vil gerne være en af den højtærede undervisningsministers venner i mange af de sager, det her drejer sig om, men den højtærede undervisningsminister — hvis jeg for en gangs skyld må have lov at sige det til ham — gør sig livet meget vanskeligere og meget besværligere, end det i virkeligheden er. Han hober vanskeligheder og modsætninger op, og derefter anfalder han disse vanskeligheder med stor voldsomhed. Det undrer mig virkelig, at den højtærede minister ikke har opdaget, at jeg var en ven af fjernsynet, at jeg gerne ville støtte fjernsynets udvikling, at jeg gjorde rede for, at man kunne have den ene mening eller den anden, men at jeg troede, at det var rigtigt at udvikle fjernsynet, at man skulle bruge dette tekniske fremskridt, at vi ikke kunne lade det standse ved Danmarks grænse. Derfor var det helt overflødigt, når den højtærede minister højtideligt førte de nationalpolitiske grunde frem. Dem kender jeg; jeg er ganske enig med ministeren; der er ingen modsætning her. Jeg sagde udtrykkeligt, at når fjernsynet udvikles i andre lande, kan Danmark ikke holde sig tilbage, og hele det afsnit af ministerens tale var altså en kamp med en vejrmølle.

Vort forslag om at behandle sagen her i

tinget er jo et forslag, som skal hjælpe undervisningsministeren til at få en god løsning af denne sag. Det kan ikke nytte, at ministeren henviser til, at finansudvalget tidligere har givet nogle bevillinger. Jeg nærer ikke tvivl om, at den højtærede undervisningsminister er i fuldstændig overensstemmelse med loven og profeterne i enhver henseende, men det, der sker nu, hvis man giver denne bevilling — og der er mange ting at drøfte i denne forbindelse — det er, at man gør det afgørende skridt til fjernsynets indførelse her i landet. Medens man tidligere har foretaget eksperimenter, som man kunne træde tilbage fra, kan der ingen fornuft være i at træde tilbage, hvis man giver denne bevilling. Vi ønsker, at der gives de fornødne bevillinger til at udvikle fjernsynet, men vi har nu den opfattelse, at en sag af denne art ikke bør afgøres af et udvalg. Der er mange meninger om denne sag, og den bør drøftes offentligt og i tinget, og det kan ikke nytte at henvise til tidligere finansudvalg, for det var et finansudvalg under en anden forfatning, hvorunder folkeafstemningsinstitutionen ikke eksisterede. Vi må indstille os på, efter at vi har fået etkammersystemet og den nye forfatning, at vi må have flere sager til behandling i selve tinget; bl. a. for at dette folkeafstemningsinstitut ikke skal blive ganske virkningsløst. Det er ikke, fordi jeg mener, at denne sag skal ud til folkeafstemning, men der ligger et princip i det, og efter at vi ikke længere har to kamre, er det rimeligt og rigtigt, at vi tager sådanne diskussioner her.

Jeg er derfor glad for og takker den højtærede undervisningsminister for, at han, til trods for at han synes, det er vanskeligt at udarbejde et forslag, gerne vil overveje tanken om at få en debat om spørgsmålet, og jeg håber, at ministeren vil komme til et positivt resultat. Hvis ministeren ikke mener, at der er mulighed herfor ved fremsættelse af et lovforslag — skønt jeg kan ikke rigtig se, hvorfor det ikke skulle kunne lade sig gøre — er der altid den udvej at føre det frem i forespørgsels form; derved kan ministeren let ved henvendelse til partierne få grundlag for en debat, hvorunder vi så også må have mulighed for at drøfte det forslag, ministeren har stillet.

Jeg er glad for, at Nordjylland er taget